

Sygn. akt I ACa 749/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 października 2014r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Krzysztof Depczyński (spr.)
Sędziowie:	SSA Anna Cesarz SSA Krystyna Golinowska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Jacek Raciborski

po rozpoznaniu w dniu 23 października 2014r. w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł.**

przeciwko **S4H spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. i P. Ż.**

o ochronę praw autorskich

na skutek apelacji strony powodowej

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 7 marca 2014r. sygn. akt X GC 998/13

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu w Łodzi do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego.

I ACa 749/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem częściowym z dnia 7 marca 2014 r., wydanym w sprawie z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. przeciwko P. Ż. i S4H Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. o ochronę autorskich praw majątkowych i o zasądzenie kwoty 18 300,00-, zł, Sąd Okręgowy w Łodzi oddalił powództwo wobec P. Ż. i zasądził od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. na rzecz P. Ż. kwotę 2 777,00-, zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Powyższe orzeczenie zapadło na podstawie ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd Okręgowy, które przedstawiają się następująco.

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. jest wpisana do rejestru przedsiębiorców prowadzonego w ramach Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...). Przedmiotem jej działalności jest między innymi produkcja komputerów i urządzeń peryferyjnych oraz działalność wydawnicza w zakresie oprogramowania. Jedynym wspólnikiem tejże Spółki jest (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w Ł..

Na podstawie uchwały Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników z dnia 11 stycznia 2007 r. P. Ż. został powołany w skład zarządu Spółki (...). Z kolei na podstawie uchwały zgromadzenia wspólników z dnia 26 października 2009 r. z dniem 30 listopada 2009 r. P. Ż. został odwołany ze składu zarządu Spółki (...).

W dniu 19 stycznia 2007 r. P. Ż. i A. Z. jako jedyni (...) Spółki (...) zawarli z (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w Ł. przedwstępną umowę zbycia udziałów powodowej Spółki.

W dniu 1 lutego 2007 r. P. Ż. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) z siedzibą w K. przeniósł na rzecz Spółki (...) majątkowe prawa autorskie do enumeratywnie określonego oprogramowania związanego z obsługą gastronomii, a w szczególności do programu obsługi drukarek fiskalnych DFserwis.

W dniu 15 lutego 2007 r. P. Ż. i A. Z. jako jedyni (...) Spółki (...) zawarli z (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w Ł. ostateczne umowy zbycia udziałów powodowej Spółki.

(...) z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. jest wpisana do rejestru przedsiębiorców prowadzonego w ramach Krajowego Rejestru (...) pod numerem (...), a przedmiotem jej działalności jest między innymi działalność związana z oprogramowaniem.

Zgromadzenie Wspólników (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. nie podejmowało w trybie art. 228 pkt. 2 k.s.h. uchwały upoważniającej Spółkę do wystąpienia z powództwem opartym o dyspozycje art. 293 § 1 k.s.h. przeciwko P. Ż..

Powyższy stan faktyczny ustalony został na podstawie dowodów w postaci dokumentów to jest uchwał Zgromadzenia Wspólników, umów, odpisów z rejestru przedsiębiorców oraz informacyjnego przesłuchania w charakterze strony członka zarządu powodowej Spółki. W ocenie Sądu I instancji, dowody te wzajemnie ze sobą korespondują, a ich wiarygodność nie budzi wątpliwości. W szczególności z uchwał Zgromadzenia Wspólników (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. wynikało jednoznacznie, iż pozwany P. Ż. w okresie od dnia 11 stycznia 2007 r. do dnia 30 listopada 2009 r. pełnił funkcję członka zarządu tej Spółki i to tego okresu działalności dotyczą roszczenia pozwu oparte o dyspozycję art. 293 § 1 k.s.h. Powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika nie załączył do pozwu uchwały Zgromadzenia Wspólników (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. podjętej w trybie art. 228 pkt. 2 k.s.h. i upoważniającej Spółkę do wystąpienia z powództwem opartym o dyspozycje art. 293 § 1 k.s.h. przeciwko P. Ż.. Jakikolwiek wiedzy na temat podjęcia takiej uchwały nie posiada urzędujący od czerwca 2013 r. obecny prezes Spółki (...) B. G., to zdaniem Sądu I instancji określenie roszczenia i jego podstaw prawnych jest domeną powoda. Skoro odpowiedzialność tego pozwanego była wywodzona wprost z art. 293 § 1 k.s.h., Sąd Okręgowy stwierdził, że jego obowiązkiem była jedynie analiza zastosowania tego właśnie przepisu.

Mając na uwadze tak ustalony stan faktyczny Sąd Okręgowy, odnosząc się do podstaw prawnych skierowanego przeciwko P. Ż. żądania, stwierdził, że system odpowiedzialności w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością wyklucza co do zasady odpowiedzialność wspólników. Spółka może wnosić o odszkodowanie od osób pełniących funkcje organu, likwidatora (również kuratora). O ile art. 291 – 292 k.s.h. jest ograniczony do specyficznych czynności w sumie dosyć jednorazowych, o tyle zastosowanie art. 293 k.s.h. dotyczy całego okresu funkcjonowania spółki. Zakres podmiotowy wskazanego przepisu nie obejmuje wspólników, pełnomocników, prokurentów itp. Jednakże jeżeli wspólnik jest jednocześnie członkiem organów, likwidatorem czy kuratorem, to za te działania i zaniechania związane z pełnioną funkcją będzie ponosił odpowiedzialność.

Przedmiotem procesu opartego o przepis art. 293 k.s.h. jest roszczenie spółki prawa handlowego przeciwko członkowi zarządu spółki o odszkodowanie za szkodę wyrządzoną przez działalność tego członka sprzeczną z prawem, a także

postanowieniami umowy spółki (odpowiedzialność podlegająca reżimowi prawa handlowego). Odpowiedzialność dotyczy zaniechania i działania, jest solidarna między członkami wszystkich organów, jeżeli szkoda powstała w związku z działaniem wszystkich organów. Powołując się na poglądy wyrażane w doktrynie i orzecznictwie Sąd Okręgowy podniósł, że odpowiedzialność ta ma charakter odszkodowawczej odpowiedzialności ex contractu, tj. oparta jest na istniejącej między spółką, a członkiem jej organu więzi zobowiązaniowej, której naruszenie skutkuje odpowiedzialnością odszkodowawczą.

Wykonywanie obowiązków przez członków organów spółki oraz likwidatorów (kuratora) powinno się odbywać z zachowaniem staranności wynikającej z zawodowego charakteru ich działalności. Obejmuje to w szczególności znajomość procesów organizacyjnych, finansowych, ale także kierowania zasobami ludzkimi oraz znajomości obowiązującego prawa i następstw z niego wynikających w zakresie prowadzonej działalności gospodarczej (art. 293 § 2 k.s.h.). To właśnie dlatego odpowiedzialnością na podstawie art. 293 § 1 k.s.h. objęte są wszelkie działania sprzeczne z prawem lub postanowieniami umowy spółki, o ile są zawinione.

Sąd Okręgowy podniósł również, że ustawodawca w art. 228 pkt. 2 k.s.h. ograniczył w sposób jednoznaczny możliwość wytoczenia powództwa opartego o art. 293 § 1 k.s.h. przeciwko członkowi organu i uznał, iż uchwały wspólników wymaga między innymi wystąpienie z roszczeniami o naprawienie szkody wyrządzonej przy sprawowaniu zarządu lub nadzoru. Dopiero podjęcie takiej uchwały przez zgromadzenie wspólników spółki z ograniczoną odpowiedzialnością otwiera faktyczną możliwość dochodzenia roszczeń na podstawie art. 293 – 294 k.s.h. przeciwko konkretnym członkom organów. Odwołując się do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2012 roku, wydanego w sprawie I CSK 635/11 (LEX nr 1228580) stwierdzono, że brak uchwały wspólników wymaganej przez art. 228 pkt. 2 k.s.h. powinien być rozważany na płaszczyźnie legitymacji materialnej spółki. Podjęcie uchwały przez zgromadzenie wspólników pozwala przypisać spółce, zgodnie z teorią organów, wolę uzyskania odszkodowania. Uchwała w tym przedmiocie nie jest więc wyłącznie prawem wewnętrznym spółki, a przez swoją treść powinna być traktowana jako przesłanka merytoryczna powództwa.

Sąd Okręgowy zauważył, że w niniejszym postępowaniu przesłuchany informacyjnie podczas rozprawy w dniu 7 marca 2013 r. prezes zarządu (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł., piastujący swą funkcję od czerwca 2013 r. oświadczył, iż nie jest pewien czy były podejmowane jakieś uchwały zgromadzenia wspólników o pociągnięciu do odpowiedzialności byłego członka zarządu P. Ż.. Odnosząc się do tej wypowiedzi Sąd Okręgowy stwierdził, że trudno uznać za wiarygodne by od czerwca 2013 r. do chwili obecnej Prezes Zarządu (...) nie znał uchwał zgromadzenia wspólników podmiotu, który reprezentuje. Podkreślono, iż członek zarządu z mocy art. 293 § 2 k.s.h. zobowiązany jest do zachowania szczególnej staranności, a wykonywanie obowiązków przez członków organów spółki powinno się odbywać z zachowaniem staranności wynikającej z zawodowego charakteru ich działalności.

Podstawą do oddalenia powództwa wobec P. Ż. był brak uchwały Zgromadzenia Wspólników (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. dopuszczającej do wystąpienia przez tę Spółkę z roszczeniami opartymi na dyspozycji art. 293 § 1 k.s.h. wobec byłego członka zarządu P. Ż.. Sąd Okręgowy nadmienił, że stosownie do art. 317 § 1 k.p.c. rozstrzygnięcie to nastąpiło wyrokiem częściowym, albowiem w niniejszym sporze po stronie pozwanej nie występuje współuczestnictwo konieczne i jednolite, a tylko w tym wypadku wydanie wyroku częściowego byłoby niedopuszczalne.

Odnosząc się do wywodzonego w pozwie wężła solidarności pomiędzy pozwanymi Sąd Okręgowy stwierdził, że artykuł 441 k.c. znajduje zastosowanie wyłącznie w obrębie odpowiedzialności ex delicto, a tym samym w niniejszej sprawie nie zachodzą okoliczności uzasadniające solidarną odpowiedzialność obu pozwanych. W treści pozwu Spółka (...) odpowiedzialność pozwanego P. Ż. wywodziła z art. 293 § 1 k.s.h., a zatem stwierdziła, iż ta odpowiedzialność oparta jest na istniejącej między spółką, a członkiem jej organu więzi zobowiązaniowej (ex contractu). Z kolei odpowiedzialność Spółki S4H oparła o dyspozycję art. 415 k.c., a zatem uznaje ją za odpowiedzialność deliktową uzasadnioną czynem niedozwolonym. Przepisu art. 441 § 1 k.c. nie stosuje się zaś do przypadków odpowiedzialności in solidum (tzw. solidarności niewłaściwej), jeżeli kilka osób odpowiada za szkodę na podstawie różnych tytułów prawnych (w ramach różnych reżimów odpowiedzialności, np. ex delicto i ex contractu).

Nadmieniono również, że w prawie polskim o istnieniu solidarności bądź o jej braku przesądza ustawa lub wola stron wyrażona w umowie, a nie cechy zobowiązania (art. 369 k.c.). Solidarności nie domniemywa się, lecz musi ona być ustanowiona w ustawie lub w umowie. Żadna inna okoliczność nie może stanowić źródła solidarności, w szczególności wyrok sądu.

O kosztach procesu Sąd Okręgowy rozstrzygnął na podstawie art. 98 k.p.c. z zastosowaniem zasady odpowiedzialności za wynik procesu.

Apelację od powyższego wyroku częściowego wywiodła strona powodowa, zaskarżając go w całości i zarzucając:

1. naruszenie prawa materialnego, tj.:

a) art. 228 pkt. 2 k.s.h. poprzez błędną jego wykładnię skutkującą przyjęciem, iż wymóg istnienia uchwały wspólników stanowi konieczną przesłankę wytoczenia powództwa opartego o art. 293 § 1 k.s.h. a brak uchwały prowadzi do oddalenia powództwa z braku legitymacji czynnej poszkodowanej spółki, podczas gdy niepodjęcie uchwały w trybie art. 228 pkt. 2 k.s.h. nie wpływa na skuteczność wytoczenia powództwa przez spółkę albowiem wymóg ten stanowi ograniczenie jedynie w stosunku wewnętrznym spółki i nie ma charakteru upoważniającego Zarząd do działania procesowego w imieniu spółki;

b) art. 293 § 1 k.s.h. w zw. z art. 443 k.c. w zw. z art. 2 k.s.h. poprzez błędną wykładnię skutkującą przyjęciem, iż odpowiedzialność członka Zarządu oparta o przepis art. 293 § 1 k.s.h. ma wyłącznie charakter odpowiedzialności odszkodowawczej ex contractu, podczas gdy art. 293 § 1 k.s.h. nie wyklucza odpowiedzialności członka Zarządu wobec spółki także w reżimie odpowiedzialności deliktowej (na co wskazuje w szczególności zwrot „... za szkodę wyrządzoną działaniem lub zaniechaniem sprzecznym z prawem”) a w konsekwencji solidarnej odpowiedzialności na podstawie art. 422 k.c. członka Zarządu wraz z osobą trzecią, której członek zarządu był pomocny przy wyrządzeniu szkody;

c) art. 422 k.c. w zw. z art. 441 § 1 k.c. poprzez ich niezastosowanie i przyjęcie, iż w sprawie nie zachodzą okoliczności uzasadniające solidarną odpowiedzialność obydwu pozwanych, co w konsekwencji pozwala na oddalenie powództwa w stosunku do jednego z nich, podczas gdy odpowiedzialność pozwanego P. Ż. ma również charakter odpowiedzialności deliktowej a okoliczności uzasadniające żądanie pozwu w odniesieniu do tego pozwanego nie zostały dostatecznie wyjaśnione do rozstrzygnięcia, co stanowi negatywną przesłankę do wydania wyroku wstępnego w stosunku do jednego z pozwanych;

2. naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy, tj.:

a) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez naruszenie zasad swobodnej oceny dowodów skutkujące ustaleniem na podstawie informacyjnego przesłuchania powódki, iż Zgromadzenie Wspólników (...) sp. z o.o. nie podejmowało w trybie art. 228 pkt. 2 k.s.h. uchwały o dochodzeniu roszczeń przez Spółkę, podczas gdy informacyjne przesłuchanie stron nie ma mocy dowodowej z punktu widzenia art. 233 § 1 k.p.c. i przez to nie może stanowić podstawy ustaleń faktycznych a nadto z informacyjnego przesłuchania prezesa zarządu powódki wynikało jedynie, iż nie ma on wiedzy na temat podjęcia takiej uchwały, bowiem pełni swoją funkcję od czerwca 2013 r.;

b) art. 316 § 1 k.p.c. poprzez ustalenie braku legitymacji procesowej po stronie powódki przed zakończeniem postępowania dowodowego, w szczególności przed przesłuchaniem świadka G. S. (1), podczas gdy Sąd wydając wyrok powinien brać pod uwagę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy co dotyczy również badania istnienia legitymacji procesowej stron;

c) art. 108 § 1 k.p.c. poprzez rozstrzygnięcie o kosztach postępowania w wyroku częściowym, podczas gdy postanowienie w przedmiocie kosztów postępowania może znaleźć się wyłącznie w wyroku końcowym;

3. nierozpoznanie przez Sąd I instancji istoty sprawy poprzez częściowe oddalenie powództwa z uwagi na przyjęcie braku legitymacji procesowej powódki, podczas gdy przed wydaniem merytorycznego rozstrzygnięcia w sprawie Sąd

winien rozważyć możliwość subsumcji przedstawionego w pozwie stanu faktycznego pod normy prawne wskazane przez powódkę w pozwie, tj. art. 422 k.c. w zw. z art. 441 § 1 k.c. w zw. z art. 79 ust. 1 pkt. 1, 3, 4 i art. 79 ust. 2 pkt. 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, jak i normy prawne w pozwie niewymienione.

Ponadto strona podwodowa wniosła o dopuszczenie dowodu z dokumentów:

- Protokołu z posiedzenia Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników powódki dnia 14 lipca 2010 r.;
- Uchwały nr I/ (...) z 14 lipca 2010 r.
- Protokołu z posiedzenia Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników powódki z dnia 12 lutego 2013 r.
- Uchwały nr I/ (...) z 12 lutego 2013 r..

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku częściowego w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania oraz o pozostawienie Sądowi I instancji rozstrzygnięcia w zakresie kosztów postępowania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna.

Stosownie do treści art. 228 pkt. 2 k.s.h. uchwały wspólników, poza innymi sprawami wymienionymi w niniejszym dziale lub umowie spółki, wymaga postanowienie dotyczące roszczeń o naprawienie szkody wyrządzonej przy zawiązaniu spółki lub sprawowaniu zarządu albo nadzoru. W judykaturze panuje rozbieżność co do tego, jakie znaczenie ma uchwała podjęta w trybie art. 228 pkt. 2 k.s.h..

Według jednego stanowiska sąd nie jest uprawniony do badania, czy zarząd wszczął sprawę o naprawienie szkody na podstawie właściwej uchwały, gdyż wymóg ten stanowi ograniczenie jedynie w stosunku wewnętrznym spółki (vide uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 5 września 2012 r. IV CSK 76/12, LEX nr 1229815, postanowienie Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 9 lutego 2012 r., VI ACz 195/12, LEX nr 1124823).

Według drugiego stanowiska brak uchwały wspólników wymaganej art. 228 pkt. 2 k.s.h. powinien być rozważany w płaszczyźnie legitymacji materialnej spółki. Niewątpliwie podjęcie uchwały przez zgromadzenie wspólników pozwala przypisać spółce, zgodnie z teorią organów, wolę uzyskania odszkodowania. Uchwała o dochodzeniu roszczenia nosi zatem cechy oświadczenia woli, wyraża interes prawny właściciela i jego wolę uzyskania ochrony prawnej. Uchwała w tym przedmiocie nie jest więc wyłącznie prawem wewnętrznym spółki, przez swą treść powinna być traktowana jako przesłanka merytoryczna powództwa. W procesie wszczętym przez spółkę reprezentowaną, zgodnie z wynikającą z art. 201 § 1 k.s.h. zasadą reprezentacji, przez zarząd, istnienie decyzji organu właścicielskiego podlega przeto badaniu przez sąd w ramach badania legitymacji materialnoprawnej. Brak uchwały wspólników prowadzi do zatem do oddalenia powództwa z braku legitymacji czynnej (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2012 r., I CSK 635/11, LEX nr 1228580, wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 12 kwietnia 2012 r. I ACa 1024/11, LEX nr 1238460).

Także doktryna nie reprezentuje jednolitego poglądu w tym zakresie. Za pierwszym stanowiskiem opowiadają się autorzy Komentarza do Kodeksu spółek handlowych pod redakcją prof. dr hab. J. S. (1) rok wydania 2013, Wydawnictwo C.H. B., Wydanie 6 oraz prof. dr hab. A. K. w Komentarzu do Kodeksu Spółek Handlowych, LEX/el., 2014.

Za drugim stanowiskiem opowiadają się J. B., dr M. B., dr G. J., dr K. O., R. P., dr A. R., dr M. S., dr G. S. (2), dr M. T., dr hab. R. Z. autorzy Komentarza do Kodeksu spółek handlowych Rok wydania 2014, Wydawnictwo C. H. B., Wydanie 3. Brak jest natomiast jednoznacznego stanowiska co do charakteru uchwały podjętej na podstawie art. 228 pkt. 2 k.s.h. w Komentarzu do Kodeksu spółek handlowych prof. dr hab. S. S., prof. dr hab. A. S. (1), prof. dr hab. A. S. (2), prof. dr hab. J. S. (2), Rok wydania 2005, Wydawnictwo C. H. B., Wydanie 2.

Sąd Apelacyjny w niniejszej sprawie podziela stanowisko Sądu I instancji odwołujące się do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2012 r. zgodnie z którym brak uchwały wspólników wymaganej art. 228 pkt. 2 k.s.h. powinien być rozważany w płaszczyźnie legitymacji materialnej spółki. Uzasadnienie jurydyczne Sądu Najwyższego jest w tym zakresie przekonujące, nadające właściwe znaczenie oświadczeniu woli wspólników. W świetle powyższego zarzuty naruszenia art. 228 pkt. 2 k.s.h. należało uznać za niezasadne.

Powstaje zatem pytanie czy nie załączenie przez profesjonalnego pełnomocnika stosownej uchwały wspólników do pozwu pozwalało Sądowi I instancji na oddalenie powództw „wprost”, bez zażądania złożenia stosownej uchwały w wyznaczonym terminie. Odpowiedź jest negatywna. Sąd Okręgowy nie miał podstaw do oddalenia powództwa wprost, bez zażądania złożenia uchwały podjętej na podstawie art. 228 pkt. 2 k.s.h. w wyznaczonym terminie.

Trafnie podnosi skarżąca spółka, że wytoczenie powództwa jest czynnością procesową, stąd dla złożenia samego pozwu uchwała wspólników nie jest wymagana. Nie jest to również brak formalny pozwu, gdyż konieczność złożenia uchwały podjętej na podstawie art. 228 pkt. 2 k.s.h. nie przewidują przepisy odnoszące się do wymogów formalnych pism procesowych w ogólności (art. 126 i nast. k.p.c.) i pozwu w szczególności (art. 187 k.p.c.).

Zwrócić także należy uwagę, na treść art. 17 § 1 i § 2 k.s.h.. Stosownie do treści art. 17 § 1 k.s.h. jeżeli do dokonania czynności prawnej przez spółkę ustawa wymaga uchwały wspólników albo walnego zgromadzenia bądź rady nadzorczej, czynność prawna dokonana bez wymaganej uchwały jest nieważna. Według natomiast § 2 powołanego przepisu k.s.h. zgoda może być wyrażona przed złożeniem oświadczenia przez spółkę albo po jego złożeniu, nie później jednak niż w terminie dwóch miesięcy od dnia złożenia oświadczenia przez spółkę. Potwierdzenie wyrażone po złożeniu oświadczenia ma moc wsteczną od chwili dokonania czynności prawnej. Oznacza to, że powodowa spółka reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika nie miała obowiązku załączenia do pozwu uchwały podjętej na podstawie art. 228 pkt. 2 k.s.h., gdyż na podjęcie takiej uchwały miała jeszcze dwa miesiące od daty wytoczenia powództwa.

W świetle powyższego za uzasadnione należy uznać zarzuty naruszenia prawa procesowego tj. art. 316 § 1 k.p.c. i art. 233 § 1 k.p.c.. Zamknięcie rozprawy następuje w zasadzie po zakończeniu postępowania dowodowego i udzieleniu głosu stronom (art. 224 § 1 k.p.c.), chociaż dopuszczalne jest zamknięcie rozprawy także przed zakończeniem postępowania dowodowego, gdy ma być przeprowadzony jeszcze dowód przez sędziego wyznaczonego lub przez sąd wezwany albo gdy ma być przeprowadzony dowód z akt lub wyjaśnień organów administracji publicznej, a rozprawę co do tych dowodów sąd uzna za zbędną. Sąd I instancji zamknął rozprawę w niniejszej sprawie – w ocenie Sądu Apelacyjnego – przed zakończeniem postępowania dowodowego. Przyjęcie za dowód informacyjnego wysłuchania Prezesa Zarządu powodowej spółki, a nadto dokonanie oceny tego wysłuchania na podstawie art. 233 § 1 k.p.c. należy uznać za błędne.

Stosownie do treści art. 212 § 1 k.p.c. sąd na rozprawie przez zadawanie pytań stronom dąży do tego, aby strony przytoczyły lub uzupełniły twierdzenia lub dowody na ich poparcie oraz udzieliły wyjaśnień koniecznych dla zgodnego z prawdą ustalenia podstawy faktycznej dochodzonych przez nie praw lub roszczeń. W ten sam sposób sąd dąży do wyjaśnienia istotnych okoliczności sprawy, które są sporne. Informacyjne wysłuchanie stron ma na celu – z punktu widzenia sądu – zweryfikowanie lub ustalenie tzw. koncepcji rozpoznania sprawy i jak najszybsze jej zakończenie. Jednocześnie wyjaśnienie, które okoliczności są istotne i między stronami sporne, umożliwi ocenę zasadności wniosków dowodowych i ograniczenie postępowania dowodowego do minimum. Nie budzi wątpliwości w doktrynie jak i orzecznictwie, że wyjaśnienia informacyjne nie mają mocy dowodowej – nie podlegają wartościowaniu z punktu widzenia art. 233 § 1 k.p.c. (sąd nie może uznać spornych faktów za ustalone bez postępowania dowodowego). Tym samym ustalenie na podstawie informacyjnego wysłuchania Prezesa Zarządu powodowej spółki, że spółka nie podjęła uchwały na podstawie art. 228 pkt. 2 k.s.h. nie miało żadnych podstaw. Po uzyskaniu informacji od Prezesa Zarządu strony powodowej, że nie ma on wiedzy na temat podjęcia przez wspólników stosownej uchwały konieczne było wyznaczenie terminu, w którym obowiązkiem spółki było złożenie brakującej uchwały skoro miało to istotne znaczenie dla oceny jej legitymacji materialnej.

W świetle powyższego za zasadne należy uznać wnioski strony powodowej zawarte w apelacji o dopuszczenie dowodów z dokumentów w postaci uchwały nr 1/ (...) z 14 lipca 2010 r. jak i uchwały nr 1/ (...) z 12 lutego 2014 r.. Z obydwu uchwał wynika, że Nadzwyczajne Zgromadzenie Wspólników podjęło uchwały dochodzenia roszczeń przeciwko członkowi P. Ż.. Stosownie do treści art. 381 k.p.c. sąd drugiej instancji może pominąć nowe fakty i dowody, jeżeli strona mogła je powołać w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, chyba że potrzeba powołania się na nie wynikła później. Strona powodowa w niniejszej sprawie wykazała, że potrzeba powołania tych dokumentów powstała po wydaniu wyroku i sporządzeniu uzasadnienia przez Sąd I instancji, gdyż dopiero z uzasadnienia wyroku wynika, że dla Sądu Okręgowego nie złożenia uchwały podjętej na podstawie art. 228 pkt. 2 k.s.h. miało podstawowe znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Wcześniej Sąd I instancji nie zażądał złożenia odpowiedniej uchwały ani nawet nie sygnalizował konieczności jej złożenia.

Reasumując stwierdzić należy, że złożenie pozwu o odszkodowanie przeciwko członkowi zarządu nie zawierającego wymaganej w art. 228 pkt. 2 k.s.h. uchwały nie może prowadzić do zamknięcia rozprawy na pierwszym terminie i oddalenia powództwa „wprost”, skoro uchwała ta z mocy ustawy może być podjęta także po złożeniu takiego pozwu. W takiej sytuacji sąd ma obowiązek zażądać od powodowej spółki złożenia stosownej uchwały w wyznaczonym terminie, skoro ma ona znaczenie dla oceny jej legitymacji materialnej.

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny uznając apelację strony powodowej za zasadną uchylił zaskarżony wyrok na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. uznając, że Sąd nie rozpoznał istoty sprawy, a nadto postępowanie dowodowe należy przeprowadzić w całości.

Na podstawie art. 108 § 2 kpc rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego pozostawiono Sądowi I instancji.